

Ο Νίκος Αδαμόπουλος ήταν ένας πολύτιμος σύντροφος και αγαπημένος φίλος, που αφήνει φεύγοντας δυσαναπλήρωτο κενό.

Ήταν ο εργάτης που όχι μόνο ήθελε, αλλά και πάλευε με όλες του τις δυνάμεις για τη νίκη της τάξης του και των επαναστατικών ιδεών. Γιος μεταλλωρύχου στα λιγνιτωρυχεία του Περιστερίου, μπήκε από μαθητής στο κίνημα. Ιδρυτικό στέλεχος του NAP για την κομμουνιστική απελευθέρωση, καθώς και της ANΤΑΡΣΥΑ, πρωταγωνίστησε στο εργατικό κίνημα στην ΠΟΕ-ΟΤΑ και στην ΑΔΕΔΥ, δουλεύοντας τόσο στα πιο μικρά όσο και στα ανώτατα αξιώματα με τις Αγωνιστικές Κινήσεις, Συσπειρώσεις και Παρεμβάσεις αντίστοιχα.

Ήταν πανταχού παρών, πάντα διαθέσιμος και στην πρώτη γραμμή, περιφερειακός σύμβουλος με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική και ιδρυτικό μέλος της Αριστερής Κίνησης Περιστερίου. Μαζί μας στη Γένοβα και στις Βρυξέλλες στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Μαζί μας στα κινήματα των πλατειών, θα τον θυμόμαστε να μη σταματά ακόμα και με μάτια κατακόκκινα, όταν δεν μπορούσες να δεις ή να σταθείς όρθιος από τα χημικά.

Έσπαγε όλα τα στερεότυπα για το πώς μπορεί να είναι κανείς ταυτόχρονα εργάτης και διανοητής, για το πώς μπορεί κανείς να μιλάει για πολιτισμό, για πολιτική, για συνδικαλισμό· και μιλούσε για όλα αυτά σαν να ήταν ειδικός, αυτός που με την ίδια άνεση μπορούσε να κινηθεί στα γραφεία όσο και στο δρόμο και να είναι ταυτόχρονα απλός και σεμνός. Μαχητικός και αγωνιστικός, με πίστη στις ιδέες τους, πάλευε μέχρι τέλους γι' αυτές.

Το λάβαρο που σου 'λαχε ψηλά το κράτησες, κι εμείς σύντροφε Νίκο, θα το κρατήσουμε ακόμα πιο ψηλά.

Αθάνατος.

ΕΚΚΕ

30/3/2024